

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94, s. 243), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 106 ust. 1 teże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 11 628 EUR za każdy dzień począwszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/25/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 106 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do teże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 11 628 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Sociale Verzekeringsbank / F. van den Berg i H.D. Giesen

(Sprawa C-95/18)

(2018/C 161/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Strona przeciwna: F. van den Berg i H.D. Giesen

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach tego rodzaju jak rozpatrywane – postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 6a zdanie wprowadzające oraz lit. b) AOW ⁽¹⁾? Uregulowanie to prowadzi do tego, że rezydent Niderlandów nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczenia społecznego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, jeżeli pracuje w innym państwie członkowskim i zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1408/71 ⁽²⁾ podlega ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia. Rozpatrywane przypadki charakteryzują się tym, że na podstawie regulacji prawnych państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia zainteresowane osoby nie są uprawnione do emerytury ze względu na ograniczony wymiar pracy wykonywanej przez nich w tym państwie?

- b. Czy dla odpowiedzi na pytanie 1a ma znaczenie, iż wobec rezydenta państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, niebędącego – na podstawie art. 13 rozporządzenia 1408/71 – państwem właściwym, nie istnieje obowiązek poboru składek na ubezpieczenie społeczne państwa członkowskiego miejsca zamieszkania? W okresach, gdy taki rezydent wykonuje pracę w innym państwie członkowskim, podlega on bowiem na podstawie art. 13 rozporządzenia 1408/71 wykluczeniu z systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia, a krajowe ustawodawstwo niderlandzkie również nie przewiduje w takim przypadku obowiązku składowego?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie 1 ma znaczenie, że zainteresowani mieli możliwość zawarcia dobrowolnego ubezpieczenia na podstawie AOW lub wezwania SVB do doprowadzenia do zawarcia porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?
- 3) Czy art. 13 rozporządzenia nr 1408/71 stoi na przeszkodzie temu, by osoba, która, tak jak małżonka H. D. Giesena, była przed dniem 1 stycznia 1989 r. ubezpieczona tylko zgodnie z ustawodawstwem krajowym w jej państwie zamieszkania, w Niemczech, na podstawie AOW, nabywała na podstawie tego ubezpieczenia prawo do świadczenia emerytalnego w odniesieniu do okresów, w których na podstawie tego przepisu rzeźbionego rozporządzenia, z powodu wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, podlegała ustawodawstwu państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia? Czy uprawnienie do świadczenia na podstawie AOW powinno być uważane za prawo do świadczenia, które nie podlega warunkom przewidzianym w krajowym ustawodawstwie dotyczącym zatrudnienia lub ubezpieczenia w rozumieniu wyroku Bosmann⁽³⁾, tak iż tok rozumowania przyjęty w przywołanym wyroku można by zastosować w przypadku takiej osoby?

⁽¹⁾ Algemene Kinderbijslagwet (powszechna ustawa o zasiłku rodzinnym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.

⁽³⁾ EU:C:2008:290.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Soziale Verzekeringsbank / C.E. Franzen

(Sprawa C-96/18)

(2018/C 161/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Soziale Verzekeringsbank

Strona przeciwna: C.E. Franzen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach tego rodzaju jak rozpatrywany – postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 6a zdanie wprowadzające oraz lit. b) AKW⁽¹⁾? Uregulowanie to oznacza, że rezydent Niderlandów nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczenia krajowego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, jeżeli pracuje w innym państwie członkowskim i zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1408/71⁽²⁾ podlega ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia. Rozpatrywany przypadek charakteryzuje się tym, że na podstawie regulacji prawnych państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia zainteresowana strona nie jest uprawniona do zasiłku rodzinnego ze względu na ograniczony wymiar pracy wykonywanej przez nią w tym państwie?